

ukoncentrerede, og så lykkes indlæring ikke så godt, som den burde.

Det samme gælder i daginstitutionerne. Hvis man ikke føler, at man har fået den ernæring, man skal have, så er det svært at koncentrere sig og svært at fastholde fokus.

En anden gevinst, man vil få ved at støtte forslaget her, er, at man bidrager til en række sunde og gode kostvaner, som folk så i øvrigt kan fortsætte med resten af livet, for det er min erfaring, at børn, der har lært at spise god mad, foretrækker god mad. Det er rigtigt, at man nogle gange også skal advare imod McDonald's og sådan nogle steder, men man kan faktisk lære børn, også sine egne børn, at spise god mad. Men det forudsætter, at de har haft et møde med det, og det er jo det møde, vi kunne lave med det her forslag.

Vi diskuterer ofte travle børnefamilier, og der er nogle, der påstår – det har nu ikke været tilfældet i dag, men det var det sidst, vi diskuterede det – at noget af det højeste, man kan opnå i livet som børnefamilie, er at få lov til klokken halv elleve om aftenen at smøre en madpakke.

Jeg indrømmer, at menneskenes passioner er forskellige, men jeg vil meget gerne tilstå, at det ikke er et af mine højeste ønsker. Jeg forstår simpelt hen ikke, hvad det er for en speciel fornemmelse, det giver at smøre madpakker klokken halv elleve om aftenen. Jeg har altid syntes, det var inderlig underligt.

Jeg konstaterer i øvrigt også, at voksne arrangerer sig anderledes, med fru Charlotte Dyremose som en enkelt undtagelse, altså at hovedparten af de voksne gør det. I stedet for, at folketingsmedlemmer smører en madpakke og tager med i Folketinget, er vi så heldige, at vi har flere kantiner, hvor vi kan købe den ernæringsrigtige, rige, gode kost, der gør, at vi har et meget stort overskud til at deltage i folketingsdebatter, stille spørgsmål, og hvad vi ellers laver som folketingsmedlemmer.

Det, vi siger, er, at rigtig mange voksne spiser på deres arbejdspladser, men det gør børnene ikke, for af en eller anden grund synes de voksne, at børnene bedst kan klare sig med madpakker, mens de voksne arrangerer sig med god, sund, nærende mad de steder, hvor de nu er. Det synes jeg selv er lidt underligt, og specielt synes jeg også, at det er vigtigt at løfte en opgave for travle børnefamilier.

Det, der skiller os, er så heller ikke diskussionen om madordninger, fordi det her forslag har

haft den gode virkning, at regeringen også har fået øjnene op for det. Men, siger de, hvis det skal blive rigtig godt, så skal forældrene betale for maden. Det kan man have forskellige synspunkter på, men så er vi jo et sted, hvor det ikke er nødvendigheden af mad, der skiller, men hvem der skal have maden.

Det er klart, at når man laver betalingsordninger, er der nogle, der har råd til det – »og har du penge, så kan du få« – og dermed får vi lavet den deling, og vi får ødelagt de gratisordninger, vi havde i kommunerne. Der er henvist til Århus, der kunne henvises til en række andre byer, hvor vi tidligere havde gratis mad f.eks. i vores vuggestuer. Går vi længere tilbage, havde vi også gratis mad i en meget stor del af børnehaverne, og det bliver nu erstattet af brugerbetaling, som har den sociale slagside, som brugerbetaling nu engang har.

Kl. 15.45

Jeg skal så runde af med at sige, at jeg tror, at det på et tidspunkt, inden vi mødes i Foreningen af Forhenværende Folketingsmedlemmer, vil lykkes at være i stand til at skue langt nok frem i forhold til et forslag som det her. Jeg synes, det er et meget klogt, gennearbejdet forslag, og jeg skal sige tak for støtten til dem, der støttede.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Hr. Villy Søvnald bemærkede jo netop, at de, der ikke som mig kl. et eller andet om morgenen selv laver madpakken, netop køber deres mad her på Christiansborg, og hovedordet var jo så »køber«.

Nogle gange er det jo sådan, så der er andre ordførere, og i det her tilfælde fru Tove Videbæk, der holder en tale, som man måske så godt kunne ønske, man selv havde holdt – i dette tilfælde en tale, som jo netop fremhævede det væsentlige i, at børn og forældre også fastholdes i, at de har et ansvar ikke bare for maden, men også for motionen og aktiviteten og alle de her ting.

Hr. Villy Søvnald taler så om det her med at lære at spise den sunde mad, og det betvivler jeg på ingen måde, men hvad med at lære om ansvaret for, at maden ikke bare er noget, der kommer ned fra himlen? Maden er noget, man enten må lave eller selv bidrage til, og det er måske udmærket, at både forældre og børn er opmærksomme på, at man altså selv har et ansvar.